

her er Tale om, ere af den Natur, at de mere egne sig til at behandles i et Udvalg end i Thinget. De dreie sig i Almindelighed om, hvorvidt en Embedsmand kan komme ud af det med lidt Mere eller lidt Mindre til sit Kontorhold, og skulde Thinget indlade sig paa at drøfte dette i det Enkelte, maatte det ofte indlade sig paa en Mængde smaalige Undersøgelser, som jeg tror, at det er rigtigst, at Udvalget sparer Thinget for, derved, at man fra de forskjellige Sider lemper sig efter hinanden. Det pleier jo at gaa saaledes, at Nogle ønske noget Mere, Andre noget Mindre paa forskjellige Punkter, men at Alle dog mødes i enstemmige Indstillinger, og saaledes er det ogsaa gaaet denne Gang. Der er kun eet Spørgsmaal, der har en Slags principiel Betydning, nemlig Spørgsmaalet om Portogodtgjørelsen. De ærede Herrer ville have set, at Ministeriet har foreslaaet, at Embedsmændene skulle have deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning, men at Udvalget ikke har kunnet gaa ind herpaa. Det samme Forslag stillede den ærede Justitsminister for et Par Aar siden, og de Medlemmer, som dengang havde Sæde i Thinget, ville nu ønske, at det allerede strax mødte stærk Modstand fra forskjellige Sider. Jeg vil saaledes blot minde om, at Modstanden som baade fra det nuværende ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Cassee) og fra det tidligere Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen), og at det dærende Udvalgs enstemmige Indstilling gik ud paa, at man i denne Henseende skulde blive staaende ved den tidligere Ordning, saaledes at Embedsmændene ved Kontorholdslovene fik fastsat et bestemt Beløb for deres Porto. Det nuværende Udvalg har ikke kunnet stille sig paa anden Maade dertil end det tidligere Udvalg for to Aar siden, og vi have dertil haft flere Grunde. For det Første har Udvalget hele den tidligere Praxis for sig, siden den nye Postlov traadte i Kraft. Siden den Tid have nemlig alle de Kontorholdslove, der ere bleve vedtagne af Rigsdagen, indeholdt bestemte Beløb som Erstatning for Portoudgiften, og dernæst — og det er Hovedsagen — har Udvalget en udtrykkelig Lovbestemmelse for sig, idet Postloven af 7de Januar 1871 i § 15 bestemmer, at al Portofrihed skal for Fremtiden være ophævet og Portoudgifterne regnes med under de almindelige Kontorudgifter. Jeg skal forresten ikke sige Noget om, hvorvidt denne Ordning i og for sig er heldig eller ikke; men saalænge denne Bestemmelse staar i Postloven, tror jeg ikke, at man let kan komme

til for en enkelt Klasse af Embedsmænd at opheve den og lade dem faae deres Porto godtgjort efter Regning, medens den almindelige Regel kommer til fremdeles at gjælde for alle andre Embedsmænd. Vi have i denne Samling behandlet en Lov om Kontorholds-godtgjørelse til Amtmændene og i den saavel som den lille Lov vedkommende to Borgmestre, var Portogodtgjørelsen optagen med bestemte Beløb, ligesom Portoudgiften ogsaa var regnet med for de Embedsmænds Vedkommende, der faae deres Kontorholds-godtgjørelse fastsat paa Finantsloven; og dette har bestyrket Udvalget i den Formening, at man, saa længe vedkommende Bestemmelse staar i Postloven, ikke kan opheve den for en enkelt Klasse Embedsmænds Vedkommende. Foraauidt er den ærede Justitsminister ogsaa enig med Udvalget deri, idet han ikke har troet at kunne gaa til et Forslag om en definitiv Ophævelse af den Regel, man har fulgt i Kontorholdslovene siden 1871, men den ærede Minister har kun foreslaaet, at man midlertidig skulde lade Embedsmændene faae deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning, for paa den Maade at kunne indvinde Erfaring om, hvad den Udvilling, Postvæsenet i de senere Aar har taget, navnlig efter Indførelsen af Landpostbudene, vilde faae at betyde for Embedsmændenes Portoudgifter. Men heller ikke paa den Maade har Udvalget kunnet tiltræde Ministerens Forslag; thi for det Første tror Udvalget ikke, at man, naar man engang er gaaet ind paa at lade disse Udgifter godtgjøre efter Regning, let nogeninde vil komme tilbage til den Bestemmelse, der indeholdes i Postloven. Der vil nemlig altid kunne gjøres meget vægtige Indvendinger mod at sætte bestemte Beløb som Erstatning for saa vælgende og uberegnelige Udgifter som Porto. Stulle derfor disse Udgifter gaa ud af Lovene, tror Udvalget, at man først maatte komme til en samlet Overveelse for alle deres Vedkommende, der skulle have Portorerstatning, og det kan allerede af den Grund ikke gaa ind paa Ministerens Forslag, fordi dette faktisk vilde føre til, at man alene fik ordnet Forholdene for Retsembedsmændenes Vedkommende. Men ogsaa af en anden Grund have vi ikke kunnet gaa ind derpaa, thi Udvalget har ikke troet det nødvendigt for at opnaa det Formaal, den ærede Minister har tilsiget. Udvalget har troet, at man meget godt kunde indvinde tilstrækkelig Erfaring om, hvad Landpostvæsenets Udvilling faar at betyde for Embedsmændenes Portoudgift, naar man følger den hidtil gjældende Praxis. Vi faae jo tilsendt i Udvalget Embedsmændenes Op-